

IZ SONČANE ZAMBIE

Leto 24, Misijonska nedelja 1994
Nangoma, Zambia

V Kairu so se učenjaki pogovarjali, kakšna naj bo bodočnost našega planeta: gledali so na prenaseljenost sveta; skrbi jih, kako bomo preživeli. Prostora ni, hrane bo zmanjkalo. Gospod, jaz sem pa vesel, da živim. V tebe zaupam, da me boš preživel, mi dal dom. Ne želim biti sam. In ko nas bo preveč na svetu, me boš vzel k sebi v nebo, kjer je že toliko mojih bratov in sester in kjer ni problema s prenaseljenostjo. Le ti sam veš, koliko ljudi hočeš imeti pri sebi. Da bi le k tebi prišli!

NOVICE IZ MAKENIJA

Danes se vam oglašam iz Lusake. Po 17-tih letih dela v provinci Copperbelt, sem letos po vrnitvi z dopusta prestavljen v Lusako na župnijo Makeni. Imamo moderno cerkev, pastorela pa je precej zanemarjena. Srednjega sloja pravzaprav ni: le bogati in revni, ki so navadno njihovi delavci ali služabniki. Zato je pastorela težka. Drugoverci in posebno še muslimani tu razpredajo svoje mreže.

Veliko časa mi vzame tvoj z begunci. Njihova stiska me je pritegnila, še posebno, ko sem videl, kako muslimani in jehove priče najprej zahtevajo pripadnost, šele potem pa jim pomagajo. Zdelo se mi je podlo, da nekdo izkorišča bedo trpina v svoje politične, verske, ekonomske in druge namene. Protestanti in katoličani so me prosili, naj pridem molit z njimi, da bi ostali zvesti Kristusu, da ne bi prodali svoje vere za hlače, odejo, ogrinjalo ali kakšen kosček mesa ob muslimanskem prazniku ramadan. Po molitvi so me prosili, če bi jim priskočil na pomoč pri uveljavljanju človekovih pravic, ker so jim le te kratene. Ponudil sem jim prst, zgrabili so zaroko. Tako so me potegnili v svoj program. Rešujem jih iz zaporov, plačujem za stanovanja, hranim njihove otroke, vozim jih v bolnišnico. Okrog dvajsetim sem pomagal nazaj v njihove dežele; drugim zopet v Malawi, in Južno Afriko. Nekaterim poskušam najti službo. Imamo šolo s petimi razredi. Otroci se učijo Angleščine, saj jih veliko pride iz Ruande. Finančno so me pri tem delu podprli na škofiji, nekaj sem nabral, ko sem bil na dopustu. Sedaj so žepi prazni, želodci pa tudi. Zato vpijem na pomoč! Jutri bo prepozno.

p. Miha Drevenšek

OTVORITEV

Že julija meseca bi moral na počitnice, a sem še vedno tu v Nangomi. Čakal sem pač na otvoritev misijona, na katero je bil povabljen zambijski predsednik g. Frederick Chiluba. Moral bi priti že maja meseca, a je bil zadržan. Sestra Marija z možem Mirom sta prišla na slovesnost, ki je ni bilo. Predsednik je bil takrat nujno zadržan.

10. septembra pa je prišel v Nangomo skupaj s svojim spremstvom, z ambasadorji držav, ki so finančno pomagale pri gradnji: belgijski, kanadski ter predstavnik evropske skupnosti, ki je največ darovala za projekt. Slovesnost se je začela z mašo, ki jo je vodil škof Paul Lungu. Vodstvo cerkve je pohvalilo naše napore za razvoj podeželja. G. predsednik se je zahvalil za delo, ki smo ga opravili v preteklih sedmih letih in je našo ambulanto povišal v bolnišnico s 120 posteljami. V imenu države se je zahvalil dobrotnikom in agencijam, ki so nam pomagale zgraditi ne le bolnišnico ampak tudi delavnice, farmo, šolo in ostalo infrastrukturo, ki omogoča trajnost projekta. Zagotovil je tudi podporo misijonarjem in njihovem delu. Papežev pronuncij nadškof Giuseppe Leanza je kronal slovesnost z blagoslovom celotnega misijona. Spomnili smo se tudi vseh, ki so veliko pomagali pri načrtovanju ali graditvi, pa so že pokojni. Med te spadajo: Gideon Nzima (gradbenik), Abraham Thomas (vodja del), Valentine Musakanya (Predsednik odbora Nangome).

Dela v Nangomi seveda še niso končana. Zgraditi moramo še več hiš za medicinsko osebje, pediatrijski oddelek, zgradbo za oskrbo bolnikov, ki imajo AIDS, ter moderno kuhinjo in pralnico. Tudi pri delavnicah še marsikaj manjka, preden postanejo prave šole

za mizarje in orodjarje. Laiški misijonarji se trudijo, da bi vpeljali gospodinjstvo šolo.

Vsem dobrotnikom se zahvaljujemo za vso pomoč in jih prosimo, naj vztrajajo v svojem misijonskem delovanju.

Sedaj pa na dolgo pričakovane počitnice.

Nasvidenjel

p. Stanko Rozman

LETO OBISKANJA

Proti koncu lanskega leta sem odslovil zidarje, po večletnem prezidavanju in prenavljanju. Njihovo zadnje delo je bilo povečanje hiše za dve spalnici in knjižnico. V začetku tega leta pa smo pleskali cerkev od zunaj in znotraj. Vse stroške so pokrili farani sami.

Meseca aprila sem šel na "prekomorski oddih" kot se temu tukaj reče. Začel sem s Sveto deželo, kjer sem užival gostoljubnost poljskih sester in družbo slovenskih romarjev. Potem sem nekaj dni preživel pri Jezuitih v Moskvi. Nazadnje sem pristal v Italiji, odkoder sem se s "posebnim vlakom" peljal domov: na mednarodnem brzo-vlaku Trst - Dunaj sem bil nekaj časa edini potnik.

Doma je bilo lepo in rad bi se zahvalil vsem, ki ste me lepo sprejeli. Slovenija je bila lepa, kot vedno. Tokrat sem jo prvič po dvaindvajsetih letih videl v spomladanskem zelenju. Da je Slovenija zares samostojna sem videl na svoje oči. Oj blizu sem videl zasedanje državnega zbora, mešetarjenje na borzi in slovenske vojske na častni straži. Prvič v življenju sem demokratično volil, čeprav se je izkazalo, da je bil tisti referendum velika polomija. Vendar iskreno: Hvala Bogu za samostojnost in demokracijo!

V Materu me je uspešno nadomeščal p. Stanko Rozman. In spet gre življenje po starih tirih. Le neprijetnega trkanja na vrata ni več: Z dopusta sem prinesel melodični slovenski zvonec.

p. Jože Grošelj

KAKO POSTANEŠ MISIJONAR

Preden sem odšel v Zambijo sem si mislil, da kot misijonar delaš dobro za ljudi, če se vključiš v delo na misijonu. Smisel našega dela je namreč dobrobit ljudi. To tudi je, le da ljudje v vsakdanjem življenju tega pogosto ne vidijo. Razmere same te ne prisilijo, da postaneš misijonar, čeprav nasplošno delaš zanje in to zastonj. Tudi v Zambiji je lahko postati trdosrčen, se ne zmeniti za vsakdanje tegobe teh ljudi in se skriti za dejstvo, da vsak dan daruješ Bogu prav zanjel.

Za vsak trenutek, za vsakega človeka si moraš posebej prizadevati in mu prisluhniti, se vživeti v njegovo situacijo, v njegove tegobe, ki se te najmanj tičejo. To pa je v Nangomi enako težko kot v Trzinu ali kje drugje.

Misijoni ne naredijo misijonarja, človek si mora vsak sam prizadevati, da to postane.

Prav lepa hvala vsem tistim, ki misijonarite tako, da ste naši dobrotniki v molitvi in z deli, ki prinašajo Božji mir!

Edvin Šnobeč

KRATKE NOVICE

JANEZ MUJDRICA je iz Mumbwe odšel na enoletni študij v Anglijo. Ko se vrne, bi rad učil na učiteljskišči v Kabwe.

V kratkem se nam pridružiata dve **LAIŠKI MISIJONARKI**: Katarina Ferjančič in Kristina Leskovec. Pomagali bosta ustanoviti gospodinjstvo šolo v Nangomi.

ŠTUDENTJE MEDICINE iz Ljubljane po enoletnem premoru spet pridejo na trimesečno prakso v Zambijo. Dobrodošli!

Letos se nam je pridružil p. **IVAN GEROVAC** iz Zagreba, ki se je popolnoma posvetil pastoralnemu delu. Z njegovim prihodom je Nangoma postala župnija.

Julija letos je južni del Afrike zajel **hladen val**. Pozeble so nam banane, guave, mango, pa tudi precej lokalne vegetacije. Mraz pa obeta dobro deževno dobo.

Afriška sinoda ni prinesla večjih sprememb. Večja svoboda pa bo pomagala rasti cerkve.

Klement, Edvin in Andrej bi lahko hitreje izvedli svoje načrte v Nangomi a jim omejena materialna in finančna sredstva delo zelo otežujejo.

Laiški misijonar **HERMAN KOCIJANČIČ** se je po treh letih in pol delovanja v Nangomi vrnil domov. Hvala za pomoč, Herman! Hvala ti tudi za objubljeni zvon.

Uredil p. Stanko Rozman, P.O. Nangoma
Mumbwa - Zambija.